

BEELD en SCHRIJF

KORTE SCHETSEN

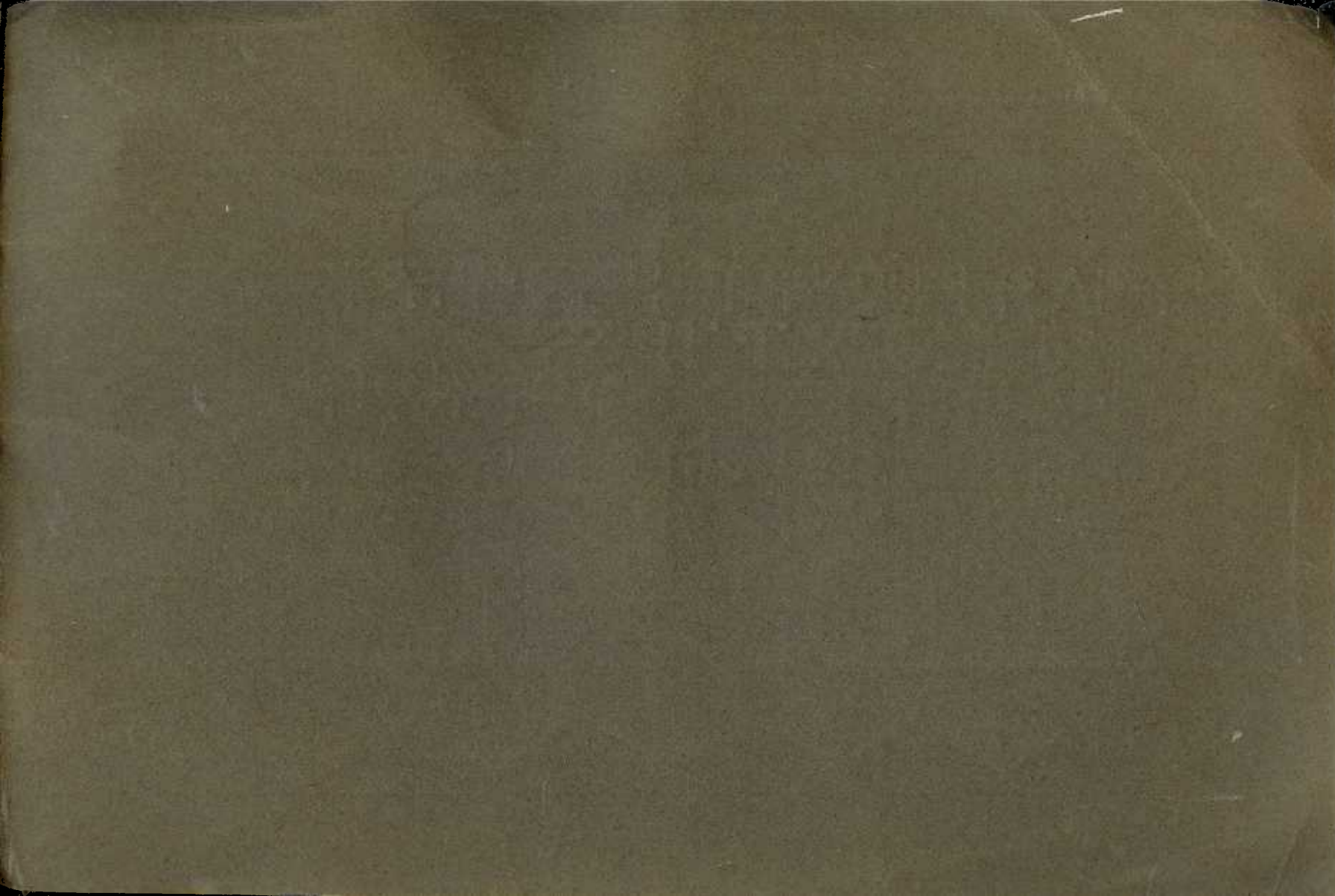
UIT DEN BIJBEL

bij de plaatjes van ROBERT LEINWEBER:

door H. J. KNOPPER

Hoofd der School met den Bijbel te Vleuten

I. OUDE TESTAMENT

A teal-colored decorative border with a repeating diamond-shaped pattern, framing the central text.

I Oude-Testament

No. 1.

Wanneer wij den Bijbel openslaan, lezen we in het eerste boek, Genesis genaamd, de geschiedenis van de schepping der wereld.

In den beginne schiep God hemel en aarde, en wel in den tijd van 6 dagen.

God sprak en het was er. Toen alles, naar Gods wil zoover was voltooid, werd op den zesden dag het heerlijkste van Gods schoone Schepping geschapen: „De Mensch”.

Het eerste menschenpaar, Adam en Eva, mocht wonen in het Paradijs. Zij zijn echter aan hun Schepper ongehoorzaam geworden.

Toen zij van den verboden boom gegeten hadden, zijn zij uit het Paradijs verdreven. Engelen bewaakten den ingang van den hof.

No. 2.

Nu moesten Adam en Eva en straks ook hun kinderen met hard werken in hun onderhoud voorzien. „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten”, had God tot Adam gezegd.

De zonen van Adam en Eva waren Kain en Abel. Kain werd landbouwer en Abel schaapherder. Op zekeren dag zouden zij aan God een offer brengen. Kain van de eerste vruchten van het veld en Abel van de eerstgeborenen zijner schapen. Als nu het offer van Abel wèl, maar dat van Kain niet werd aan-

genomen, maakte Kain zich zóó boos, dat hij zijn broeder Abel doodde.

No. 3.

Zoo volgde de eene zonde op de andere.

Na tal van jaren waren er wel veel menschen op de aarde, maar zij wilden naar God niet meer luisteren. God had den mensch zoo heerlijk en rein, naar Zijn beeld geschapen en nu... het berouwde God, dat Hij den mensch op aarde gemaakt had. God deed een grooten watervloed over de aarde komen, de Zondvloed genaamd, waardoor al wat leefde omkwam, uitgezonderd Noach met de zijnen en de dieren die met hen in de ark waren opgenomen.

No. 4.

Het regende 40 dagen en 40 nachten achtereen. Er viel een plasregen zoo geweldig, dat het water steeg tot 15 el boven den hoogsten berg.

Maar, terwijl al wat leefde omkwam, gedacht God aan Noach. Op het plaatje ziet ge het vaartuig waarin allen, die gespaard bleven. En de wateren hadden de overhand boven de aarde, 150 dagen.

No. 5.

300 Jaren na den Zondvloed woonde de vrome Abraham, met zijn vrouw Sara, in het land Kanaän, nabij Bethel. Zij hadden geen kinderen, hoewel zij er God dikwijls om gebeden hadden.

1. Adam en Eva uit het Paradijs verdreven

Genesis 3 : 23—24

2. De offerande van Kaïn en Abel

Genesis 4 : 3—5

3. De Zondvloed

Genesis 7 : 17—21

4. Na den Zondvloed

Genesis 8 : 3—8

Beiden waren reeds oud geworden, toen op zekeren dag 3 Engelen in de tent van Abraham kwamen om de blijde mededeeling te doen, dat God hun gebed verhoord had en hun een zoon geboren zou worden. Sara luisterde achter de deur der tent en lachte, want zij geloofde het niet.

Maar de Engel sprak: „Zou er voor den Heere iets te wonderlijk zijn?”

No. 6.

De Engelen die bij Abraham geweest waren, waren door God ook naar de steden Sodom en Gommorra gezonden, waar veel goddelooze menschen woonden. Loth, een neef van Abraham, woonde dicht bij Sodom. De Engelen zeiden tot hem: „Wien hebt gij hier nog meer in deze plaats, want de Heere heeft ons uitgezonden om haar te verderven. Toen waarschuwde Loth zijn aanstaande schoonzonen, doch dezen geloofden niet en weigerden te vluchten. Loth met zijn vrouw en beide dochters vluchtten naar Zoar. Op bevel der Engelen mocht niemand omzien op den weg. Loth's vrouw was echter ongehoorzaam en werd een zoutpilaar.

No. 7.

Hagar, de Egyptische dienstmaagd van Abraham en Sara, had een zoon Ismaël genaamd. De zoon die Abraham en Sara kregen heette Izaäk.

Hagar werd nu met haar zoon weggezonden. Toen

de arme vrouw in de woestijn met haar zoon van dorst dreigde te sterven, redde God hun het leven.

De Heere wees aan Hagar een put, waaruit zij heerlijk, frisch water kon scheppen en haar zoon te drinken kon geven.

Deze Ismaël is de stamvader geworden der Ismaëlieten.

No. 8.

Abraham's geloof werd door God op een zware proef gesteld. God zeide: „Neem uw zoon, uw eenigen, dien gij liefhebt en offer hem op een der bergen, dien Ik u zeggen zal.”

Hoewel Abraham niet begreep waarom God zulk een zwaar offer van hem eischte, ging hij heen om Gods wil te volbrengen. Hij beklimt met Izaäk het gebergte. Hoe zwaar zal hem deze tocht gevallen zijn nu hij afstand moest doen van zijn eenig kind.

Maar op 't uiterste oogenblik klinkt het uit den mond van den Engel des Heeren: „Abraham, Abraham, strek uw hand niet uit naar den jongen, want nu weet Ik, dat gij God vreezende zijt en uw zoon, uw eenigen, Mij niet hebt onthouden.

No. 9.

Toen Sara gestorven was, zond Abraham zijn oudsten en meest vertrouwden knecht, Eliëzer, naar Mesopotamië, om een vrouw voor Izaäk te zoeken. Op dit plaatje ziet ge Eliëzer in het vreemde land bij

5.

De drie engelen bij Abraham

Genesis 18 : 1—12

6.

De vlucht van Lot uit Sodom

Genesis 19 : 15—26

7.

Hagar en Ismaël in de woestijn

Genesis 21 : 14—18

8.

Abraham en Izaäk beklimmen Moria

Genesis 22 : 1—6

de put, met Rebekka, de dochter van Bethuel. Op zijn vraag om wat drinken, antwoordde zij: „Drink, mijnheer, en ik zal ook voor uw kameelen putten!”

Dit antwoord was voor Eliëzer het bewijs, dat hij zijn doel bereikt had. Rebekka werd dan ook de vrouw van Izaäk.

No. 10.

De 2 zonen van Izaäk en Rebekka waren Ezau en Jacob. Jacob verzorgde de schapen, maar Ezau hield meer van de jacht. Toen Ezau eens hongerig van het jagen terugkeerde, verkocht hij aan Jacob zijn eerstgeboorterecht voor een schotel linzenmoes.

Als Izaäk oud geworden is en slecht meer zien kan, roept hij Ezau, om hem, als den oudsten zoon, den besten zegen te geven. Jacob wordt nu door zijn moeder gewaarschuwd en deze gaat met het haastig klaargemaakte wildbraad naar zijn vader, voorgevende, dat hij Ezau is en hoewel Izaäk twijfelt, geeft hij aan Jacob den besten zegen.

No. 11.

Jacob vreest nu zijn broer Ezau te ontmoeten. Hij ontvlucht het ouderlijk huis en begeeft zich op weg naar zijn oom Laban. Aan den avond van dien dag legt hij zich vermoeid neer om te slapen. Rustig is zijn slaap evenwel niet. Hij droomt. In zijn droom ziet hij een ladder, die reikte van den grond tot in den hemel en Engelen klommen op en neder. Duide-

lijk hoort hij de stem des Heeren, die tot hem zegt: „Dit land, waar gij op ligt te slapen, zal ik u geven en ik zal u in dit land wederbrengen.

Jacob noemde deze plaats Beth-El, dat is: „Huis Gods”.

No. 12.

Bij zijn oom Laban heeft Jacob, bij veel zegen, ook veel verdriet gehad. Na verscheidene jaren is hij tenslotte naar zijn land teruggekeerd en heeft zich met zijn broer Ezau verzoend. Ook zijn vader Izaäk heeft hij nog levend mogen weerzien. Jacob had 12 zonen en 1 dochter.

Eén van deze zonen, Jozef, werd door zijn broers om verschillende redenen gehaat, vooral om zijn droomen.

Toen zij eens de gelegenheid schoon zagen, ont deden zij zich van Jozef en verkochten hem als slaaf, terwijl zij hun vader wijs maakten, dat Jozef door een wild dier verscheurd was.

No. 13.

Jozef werd weggevoerd naar Egypte en kwam in dienst van Potifar. Door steeds zijn plicht te doen wist hij het volle vertrouwen te winnen van zijn heer, doch door de slechte vrouw van Potifar valsch beschuldigd, kwam Jozef in de gevangenis. Na eenigen tijd komt hij daar in aanraking met den schenker en den bakker van Farao en verklaart hun droomen.

9.

Rebekka en Eliézer

Genesis 24 : 10—15

10.

Izaäk zegent Jakob

Genesis 27 : 1—18

11.

Jakobs droom

Genesis 28 : 10—13

12.

Jozef door zijne broeders verkocht

Genesis 37 : 18—28

Nog 2 jaren later wordt hij bij den koning geroepen om een droom te verklaren. Het is buiten mij, zoo spreekt Jozef, God zal Farao's welstand aanzeggen.

Van dezen dag af wordt Jozef onderkoning van Egypte.

No. 14.

Intusschen leeft in vader Jacob nog steeds de droevige gedachte, dat Jozef verscheurd is. Maar de waarheid zou niet verborgen blijven. Er komt hongersnood. In Egypte was, door Jozef's wijzen raad, koren over. Ook Jozef's broeders komen om koren te koopen. Zij herkennen evenwel Jozef niet. Hij beproeft zijn broers op verschillende wijzen en als tenslotte blijkt, dat zij berouw hebben over wat zij vroeger misdreven, maakt hij zich bekend, uitroepende: „Ik ben Jozef, leeft mijn vader nog?” Vreest niet voor mij, want God heeft mij voor uw aangezicht gezonden tot behoudenis uws levens.

No. 15.

Met deze blijde, maar voor hen toch zoo moeilijke tijding, moeten zij naar huis, naar Vader Jacob. Ja, nu deelen zij hem mede wat er van Jozef geworden was. Jacob kan hun niet gelooven. 't Wonder is voor hem te groot. Maar tenslotte als hij ziet, dat hun woorden nu waarheid zijn, roept hij met innige dankbaarheid aan God uit: „Het is genoeg, mijn zoon Jozef leeft, ik zal gaan en hem zien, eer ik sterf.”

Weldra trok nu Jacob met al de zijnen en met al zijn bezittingen naar Egypte, waar hij tot zijn dood is blijven wonen.

No. 16.

Eindelijk was ook Jozef in Egypte gestorven en na hem kwamen er koningen, die Jozef en zijn familie niet gekend hadden. Het aantal Israëlieten in Egypte was sterk toegenomen en men begon bevreesd te worden voor dit groot aantal vreemdelingen.

Men begon daarom de Israëlieten te verdrukken door hun zware belastingen te laten opbrengen. Toen werden zij gedwongen tot harden arbeid en tenslotte gaf de koning het wreede bevel, dat alle jongens, die bij de Israëlieten geboren werden, in de rivier geworpen moesten worden.

No. 17.

In het huisgezin van Amram en Jochebed werd ook een jongetje geboren. Zij konden aan het wreede bevel van den koning niet voldoen. 3 Maanden wisten zij het kindje in huis te verbergen, toen kon het niet langer. Maar in een biesen mandje verborgen de ouders hun zoontje, aan den oever van de rivier de Nijl.

Mirjam houdt trouw de wacht en als straks Farao's dochter het kindje vindt, biedt Mirjam zich aan om een vrouw te zoeken, die wel voor dit kind zorgen wil.

13. Jozef verklaart Farao's droomen

Genesis 41 : 1—37

14. Jozef maakt zich zijnen broeders bekend

Genesis 45 : 1—5

15. Jakob trekt af naar Egypte

Genesis 46 : 1

16. Israël in dienstbaarheid

Exodus 1 : 11

Het flinke meisje roept nu haar moeder en aan den avond van dien dag is er groote dankbaarheid in het huisgezin van Amram, want de eerste jaren mocht Mozes — zoo had de prinses hem genoemd — nu thuis blijven.

No. 18.

Deze zelfde Mozes is later, met zijn broer Aäron, toen zij groote mannen geworden waren, naar den koning van Egypte gezonden, om Gods bevel over te brengen, dat hij de Israëlieten niet langer zou verdrukken, maar hen vrij uit zijn land zou laten trekken. Hier zien we Mozes en Aäron met de hun door God gegeven teekenen voor Farao. Aäron werpt zijn staf op den grond en deze wordt een slang. Doch de koning wil naar hun woorden niet luisteren en zegt, dat zijn tovenaars dat ook wel kunnen.

No. 19.

God zond nu over Egypteland 10 plagen. Eindelijk boog de trotsche koning voor den God van Israël. De laatste plaag, waarbij alle eerstgeborenen in Egypte stierven, was de vreeselijkste. Nu werd het den koning te benauwd en hij gaf het volk van Israël de vrijheid om zoo spoedig mogelijk te vertrekken.

Weldra had hij echter berouw over dit besluit en liet zijn wagens en paarden gereed maken om hen achterna te jagen en terug te brengen, doch

„God baande door de woeste baren
En breede stroomen ons een pad!”

Zoo mocht Israël zingen en veilig kwamen zij aan den overkant, terwijl Farao met de zijnen in de Roo-
de Zee verdronken.

No. 20.

Jammer dat de Israëlieten niet steeds bleven vertrouwen op dien God, die hen uit Egypte verlost had. Nu eens waren zij in de woestijn ontevreden, omdat zij geen water hadden en twistten met Mozes, dan weer beklaagden zij zich over gebrek aan vleesch.

Op dit plaatje ziet ge hoe Mozes, op Gods bevel, slaat op den rotssteen te Rafidim en 't volk kan zijn dorst lesschen met het heerlijke, frissche water. „God spreekt en het is er, Hij gebiedt, en het staat er.”

No. 21.

Weldra zouden zij moeten ondervinden, dat zij zonder Gods hulp niets vermochten, maar dat een vast vertrouwen op Hem, niet beschaamd doet uitkomen. De Amelekieten streden tegen Israël. Er was dus oorlog uitgebroken. Jozua beproefde met zijn mannen den vijand af te weren. Mozes, Aäron en Hur zochten hun hulp bij den Heere. Op een heuvel overzagen zij den strijd en zie, zoolang Mozes zijn handen zegenend ophief, won Israël. Aäron en Hur ondersteunden zijn vermoeide armen en aan den avond van dien dag konden zij samen God danken voor de overwinning.

17.

Mozes uit het water gered

Exodus 2 : 1—10

18.

Mozes en Aäron voor Faraö

Exodus 7 : 10

19.

De ondergang der Egyptenaren in de Roode Zee

Exodus 14 : 28

20.

Israël ontvangt water uit de rots

Exodus 17 : 6

No. 22.

Telkens weer hielp God het volk van Israël in de woestijn, nu eens aan water, dan weer aan brood, aan vleesch, tegen vijanden, tegen vergiftige slangen en . . . telkens weer was het volk ondankbaar. Op Sinai gaf God aan Mozes Zijn Wet, de 10 geboden, op 2 steenen tafelen. Mozes was op Gods bevel op den berg geklommen. In zijn afwezigheid dwong het volk Aäron voor hen een gouden kalf te maken om er voor te offeren. Als Mozes terugkeert, is hij over deze afgoderij zóó ontroerd, dat hij de tafelen der wet naar beneden werpt en verbreekt.

No. 23.

Om hun voortdurende ongehoorzaamheid en groote ondankbaarheid zouden de Israëlieten langer in de woestijn doorbrengen, dan zij gehoopt hadden. In de woestijn Paran zeide God tot Mozes: „Zend mannen uit, om het land Kanaän te verspieden.” 12 Mannen werden uitgezonden.

In het dal Eskol vonden zij de heerlijkste druiven, die zij ook meebrachten, tusschen 2 mannen in, op een draagstok. Het is een land overvloeiende van melk en honing, maar er woont een sterk volk. Ook nu dus weer twijfel aan God's belofte. Alleen Jozua en Kaleb spoorden aan tot geloof.

No. 24.

40 Dagen was het land Kanaän verspied, 40 jaren

zou Israël, tot straf voor hun ongelooft, in de woestijn moeten rondzwerven. Van de 12 verspieders zijn alleen Jozua en Kaleb niet in de woestijn gestorven. Aäron stierf op den berg Hor, Mozes op den berg Nebo. Na de 40 jaren heeft tenslotte Jozua het volk mogen binnenbrengen in het beloofde land. Op het plaatje ziet ge, dat de priesters de ark des verbonds dragen en droogvoets trok het geheele volk door den Jordaan, tegenover de stad Jericho, het land Kanaän binnen.

No. 25.

Thans stonden zij in het hun toegezegde land.

Tot hiertoe had de Heere hen geholpen en indien zij slechts geloofden, zou Hij hen verder helpen. Toen zeide de Heere tot Jozua: „Zie, ik heb Jericho in uw hand gegeven”. Zeven priesters zouden op hun bazuinen blazen, vóór de ark uitgaande en zóó zou het volk rondom de stad trekken. Op den 7den dag zelfs zevenmaal en dan mocht het volk juichen. Want daarna zouden de muren van Jericho instorten en de Israëlieten konden ongehinderd binnenkomen.

No. 26.

In dit land moest Jozua voortdurend voorbereid zijn op tegenstand. Ook de stad Gibeon was reeds in zijn bezit, maar 5 koningen van de Amorieten

21. Mozes bidt, gesteund door Aäron en Hur

Exodus 17 : 12

22. Mozes verbreekt de steenen tafelen

EXODUS 32 : 17

23. De verspieters keeren terug

Numeri 13 : 22—28

24. Israëel trekt door de Jordaan

JOZUA 3 : 17

belegerden deze stad, omdat de inwoners een verbond gesloten hadden met Jozua.

De mannen van Gibeon zonden nu snel een boodschap naar Jozua, in het leger te Gilgal, om hen te komen helpen. Terstond snelde Jozua te hulp en zwaar was de strijd tegen zooveel vijanden. Toen sprak Jozua tot den Heere: „Zon sta stil!” En de zon stond stil in het midden des hemels en haastte niet onder te gaan, omtrent een volkomen dag. Alzoo gaf de Heere aan Jozua een volkomen overwinning.

No. 27.

Hoewel de legers nu verslagen waren, hadden de 5 koningen, naar zij meenden, een veilige schuilplaats gevonden in een spelonk. Toen men dit aan Jozua vertelde, gaf hij bevel deze koningen in te sluiten en te beletten, dat zij zouden vluchten. Wel-dra kwam hij met zijn mannen de spelonk binnen en ook de 5 koningen werden ter dood gebracht.

No. 28.

Toen later ook Jozua gestorven was, verviel het volk weder tot afgoderij en daarom gaf God hen in de handen der Midianieten, 7 jaren lang. Alles wat zij maar vinden konden, roofden deze vijanden weg en de Israëlieten waren bang voor hen. De mannen die nu Israëls voorgangers waren, heeten Richters. Eén van hen, Gideon, werd tenslotte door God

aangewezen om Israël van vijanden te verlossen. Onder den uitroep: „Het zwaard van den Heere en van Gideon”, versloeg Gideon, in den nacht, met 300 mannen, het gansche leger der Midianieten.

No. 29.

Ook de Ammonieten waren Israël vijandig en zooals we in den Bijbel lezen, is de rechter Jefta de aanvoerder geweest om de Israëlieten van deze vijanden te verlossen. Jefta beloofde den Heere een gelofte en zeide, dat hij, als hij de overwinning mocht behalen, aan God, uit dankbaarheid, zou offeren het eerste wat hem uit zijn huis tegemoet kwam.

We zien op dit plaatje, dat Jefta als overwinnaar uit den strijd terugkeert en dat, tot zijn groote ontsteltenis zijn dochter de eerste is, die hem tegemoet snelt.

No. 30.

Een der meest bekende richters is geweest: Simson. Reeds in zijn jeugd bleek zijn bijzonder groote lichaamskracht. Toen hij eens naar Timnath reisde, in 't land van de Filistijnen, kwam een jonge leeuw, brullende hem tegemoet.

„Toen werd de Geest des Heeren vaardig over hem, dat hij hem vaneenscheurde”. Simson vond dit blijkbaar niets buitengewoons, want hij vertelde niet eens aan zijn ouders, wat er gebeurd was.

25.

De inneming van Jericho

Jozua 6 : 20

26.

„Zon, sta stil te Gibeon!“

Jozua 10 : 12

27.

De vijf vorsten in de spelonk van Makkéda

Jozua 10 : 23

28.

Gideons overwinning

Richteren 7 : 19

No. 31.

Deze Simson is de richter, die Israël zou verlossen van de Filistijnen, die 40 jaren lang het volk verdrukten.

Op dit plaatje zien wij hem in den strijd tegen de vijanden van zijn volk. Met een vochtig ezelskinnebakken versloeg hij duizend Filistijnen.

No. 32.

Waarin schulde toch die groote kracht van dezen man? De Vorsten der Filistijnen zouden dit toch zoo gaarne weten, om hem te kunnen gevangen nemen. Zij kochten daarom Delila, de vrouw van Simson om, opdat zij dit geheim zou verraden. Als Delila Simson alle dagen moeilijk viel, vertelde hij 't haar tenslotte en zeide: „Daar is nooit een scheermes op mijn hoofd geweest, want ik ben een Nazireër Gods, van mijn geboorte af. Indien mijn haren werden afgeknipt, zoo zou mijn kracht wijken.” De valsche Delila bewaarde dit geheim niet. Zij deelde het mede aan Simson's vijanden en weldra bewerkten zij zijn ondergang.

No. 33.

We lezen in den Bijbel meermalen, dat er in 't land Kanaän hongersnood heerschte. Ook in den tijd der Richters lezen we van zulk een hongersnood. Daarom trok Elimelech met zijn vrouw Na-

omi en zijn beide zonen naar het land Moab. Een der beide zonen trouwde daar met Orpa en de ander met Ruth. Na eenige jaren stierven Elimelech en zijn beide zonen. Toen de hongersnood voorbij was, wilde Naomi alleen naar haar land terugkeeren, doch Ruth wilde haar schoonmoeder niet alleen laten gaan en zeide: „Waar gij zult heengaan zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God! Waar gij zult sterven, zal ik sterven; de dood alleen zal scheiding maken tusschen mij en tusschen u.” Samen gingen zij naar Bethlehem. Ruth werd later de vrouw van den rijken Boaz.

No. 34.

Tijdens den Richter Eli, die Hoogepriester was, leefde er een vrouw, Hanna genaamd, die de moeder is geworden van Samuël, Israël's laatsten richter. Hier brengt zij haar van God afgebeden zoon bij den Hoogepriester Eli en zeide: „Ik bad om dit kind en de Heere heeft mijn gebed verhoord, daarom heb ik hem ook den Heere overgegeven.”

No. 35.

In den strijd tegen de Filistijnen was ook de ark des verbonds den vijanden in handen gevallen en deze bleef daar 7 maanden. Er was echter een plaag over de Filistijnen en hun vorsten en daarom

29. Jeftha door zijn dochter verwelkomt

Richteren 11 : 34

30. Het afscheid van Jeftha's dochter

Richteren 14 : 6

31. Simson verscheurt een leeuw

Richteren 15 : 15

32. Simson verslaat de Filistijnen

Richteren 16 : 17

besloten zij de ark terug te brengen naar Beth-Sémes, tot groote vreugde van de bewoners, die juist bezig waren met het inhalen van den tarweoogst.

No. 36.

Toen Samuël, de laatste richter, oud geworden was, stelde hij zijn zonen aan tot richters over Israël. Zij waren daarvoor echter niet de geschikte personen en 't volk begeerde thans een koning te hebben, evenals andere volken. Eerst weigerde Samuël aan dit verzoek te voldoen, maar op God's bevel ging hij heen, nam een kruik met olie en goot ze uit op het hoofd van Saul, den zoon van Kis. Saul was alzoo gezalfd tot Israëls eersten koning.

No. 37.

In den strijd tegen de Amelekieten had koning Saul, tegen Gods bevel in, koning Agag en de beste schapen en runderen gespaard. Nu werd op Gods bevel door Samuël, Saul's wapendrager David, tot toekomstig koning gezalfd. In den strijd tegen de Filistijnen toonde hij zijn groote dapperheid in het gevecht met den reus Goliath. Gij komt tot mij met een zwaard en met een spies en met een schild, zoo sprak David tot den reus, maar ik kom tot u in den naam des Heeren, den God van Israël, Dien gij geheet hebt.

Na hem met een slingersteen getroffen te hebben, doodde David Goliath met diens eigen zwaard.

No. 38.

Hoe werd nu de dappere David door het gansche volk toegejuicht! Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden, zoo zong men. Hierover was Saul boos. Voorzeker zal het koninkrijk nog voor hem zijn, zoo sprak Saul en hij had het oog op David, van dien dag af. Als David op de harp speelde, om den koning wat afleiding te geven en hem te veraangenamen, greep Saul plotseling zijn spies en wierp dien met zooveel kracht naar David, dat dit wapen in den wand bleef steken. Gelukkig werd David niet getroffen en weldra vluchtte hij naar Samuël te Rama en later zelfs naar den koning van de Filistijnen.

No. 39.

Na verschillende vergeefsche pogingen om David in handen te krijgen, staakte koning Saul eindelijk zijn vervolgingen. Weldra komt Israël weer in oorlog met de Filistijnen. Was nu David nog maar bij hen! Koning Saul is ditmaal zeer bevreesd voor den afloop. Zijn leger wordt dan ook verslagen en Saul met zijn wapendrager loopen gevaar in handen van de vijanden te vallen. Koning Saul maakt zich daarover zóó bevreesd, dat hij een einde aan zijn leven maakt.

David ontving met groote droefheid de mededeeling van Sauls dood; hoewel hij nu naar zijn land

33.

Simson en Delila

Ruth 1 : 14—17

34.

Naömi en Ruth. „Uw God is mijn God.“

1 Samuël 1 : 26

35.

Samuël door zijn moeder tot Eli gebracht

1 Samuël 6 : 13

36.

Saul door Samuël tot koning gezalfd

1 Samuël 10 : 1

veilig kon terugkeeren. Spoedig werd hij nu, 30 jaren oud, koning van Israël. Zijn eerste werk was, de ark Gods, die nog steeds te Kirjath-Jearim was, terug te brengen.

Op het plaatje ziet ge koning David te Bethlehem, springende en huppelende voor het aangezicht des Heeren.

No. 40.

Tal van vijanden zijn door koning David overwonnen. Eens was er weer strijd met de Amelekieten. Joab werd met een leger tegen hen uitgezonden. David bleef te Jeruzalem. Als de koning de vrouw van Uria ziet, wil hij, dat zij zijn vrouw zal worden. Daarom laat David Uria op de gevaarlijkste plaats in het leger zetten, zoodat hij weldra gedood wordt. Het doel van den koning is bereikt.

Maar op Gods bevel komt de profeet Nathan hem voor deze verfoeilijke daad straffen. Als de profeet spreekt over een man die groot onrecht heeft bedreven, zegt David verontwaardigd: Die man, die dat gedaan heeft, is een kind des doods. De profeet antwoordt hem hierop: „Gij zijt die man!” Zoo zegt de Heere: „Het zwaard zal van uw huis niet wijken.”

No. 41.

Absalom, een zoon van koning David, heeft zijn

vader veel verdriet veroorzaakt. Absalom wilde zijn vader van den troon stooten om zelf koning te worden. Door zijn buitengewone vriendelijkheid stal hij het hart van het volk en op zekeren dag wilde hij zich te Hebron tot koning laten uitroepen. Toen men dit aan David kwam mededeelen, werd deze zóó bevreesd, dat hij op de vlucht ging. Eén van de mannen, die koning David ontrouw geworden waren, een zekere Simeï, durfde zijn koning zelfs met steenen werpen.

No. 42.

Spoedig zou het evenwel blijken, dat Absalom zich vergist had en dat het overgroote deel van het volk aan koning David trouw gebleven was.

Weldra keerde de kans en Joab versloeg het leger van Absalom. Prins Absalom vluchtte op zijn muilezel het bosch in, maar bleef met zijn lange haren aan een eikeboom hangen. Hier werd hij door zijn vervolgers gedood, tot groote droefheid van David, die in diepe smart uitroept: „Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik, voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!”

No. 43.

Na koning David kwam zijn zoon Salomo aan de regeering. Hij was een godvreezend man. God zei-

37.

David en Goliath

1 Samuël 17 : 51

38.

Saul slingert de speer naar David

1 Samuël 18 : 11

39.

David huppelende voor de Ark

2 Samuël 6 : 16

40

David en Nathan. „Gij zijt die man!“

2 Samuël 12 : 7

de in een droom tot hem: Begeer wat Ik u geven zal! En Salomo zeide: „Mijn God, Gij hebt uw knecht Koning gemaakt en ik ben nog zeer jong. Geef dan uw knecht een verstandig hart om Uw volk te richten.

Salomo ontving deze wijsheid van God, bij tal van andere zegeningen.

Eens kwamen twee vrouwen tot den koning, die zich alle twee de moeder noemden van een jong kindje. Wie was nu de ware moeder?

„Haal mij een zwaard!” zoo gebod de koning, „doorsnijdt dat levende kind en geef aan elke vrouw de helft!” Smeekend wierp de vrouw, die werkelijk de moeder van het kind was, zich voor de voeten van den koning, en bad hem, haar kind toch niet te dooden.

Nu wist koning Salomo genoeg. Deze vrouw kreeg haar kind terug, zij was de ware moeder en niet de vrouw, die onbewogen stond toe te zien.

No. 44.

Van alle volkeren kwamen er om de wijsheid van koning Salomo te hooren. Ook de koningin van Scheba bezocht hem te Jeruzalem en zij was zóó verbaasd over alles wat zij hoorde en zag, dat zij moest bekennen: „Ik heb die woorden niet geloofd, totdat ik gekomen ben en mijn oogen het gezien hebben en ziet, de helft is mij niet aangezegd. Ge-

loofd zij de Heer, uw God, die behagen in u heeft gehad, om u op den troon van Israël te zetten.”

No. 45.

Na den dood van koning Salomo werd het rijk van Israël verdeeld en regeerden er 2 koningen. Eén over Juda en één over Israël. Tijdens de regeering van Israël's boozen koning Achab, leefde de profeet Elia, die een hongersnood aankondigde. Na 3 jaren zou er regen komen, maar de profeet zou eerst aan het volk toonen, hoe de Baälspriesters hen hadden bedrogen. Deze priesters en Elia zouden een altaar bouwen. Elk zou zijn God aanroepen en de God, die door vuur zou antwoorden, zou de ware God zijn. Elia's gebed werd verhoord. God antwoordde door vuur uit den hemel En nedervallende riep al het volk: „De Heere is God! De Heere is God!”

No. 46.

Omdat de Baälspriesters ter dood gebracht waren, wilde Izébel, de slechte vrouw van koning Achab, zich op den profeet Elia wreken en zij zocht hem te dooden. Elia vluchtte daarom naar de woestijn. Verdrietig legde hij zich onder een boom neder, om te slapen. En ziet, een engel roerde hem aan en zeide: „Sta op, eet! Want de weg zou voor u te veel zijn.” Elia meende, dat hij, nu hij Gods

41. David vluchtend voor Absalom

2 Samuël 16 : 13

42. David vluchtend voor Absalom

2 Samuël 18 : 9

43. Absaloms dood

1 Koningen 3 : 25—27

44. De koningin van Scheba bij Salomo

1 Koningen 10 : 2

bevel had ten uitvoer gebracht, alleen was overgebleven. Dit was echter niet zoo. „Ik heb in Israël doen overblijven zeven duizend, allen knieën, die zich niet voor Baäl gebogen hebben”, zoo sprak de stem des Heeren.

No. 47.

Aan het rijk van Israël is voor goed een einde gemaakt door Nebukadnezar, den koning van Babel, die met een groot leger kwam en Jeruzalem, met zijn schoonen tempel, verwoestte. Het volk werd gevankelijk naar Babel weggevoerd. Daar weenden en klaagden de Israëlieten: „Hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?”

„Indien ik u vergeet, o Jeruzalem, zoo vergete mijn rechterhand zichzelf!” De dichter zong in Psalm 137:

„Wij zaten neer, wij weenden langs de zoomen
Van Babylons wijd uitgebreide stroomen;
Elk stortte daar zijn bitt're jammerklacht,
Als hij met smart aan 't heilig Sion dacht.”

No. 48.

Een afzonderlijk boek in den Bijbel geeft de geschiedenis van Job. Het geloof van dezen vromen, rijken man, werd op een zware proef gesteld. De Satan trachtte hem van God af te trekken en ontnam hem achtereenvolgens in korten tijd al zijn vee, zijn 10 kinderen en tenslotte zijn gezondheid. En hoe-

wel diep bedroefd en niet begrijpend waarom hem dit alles overkwam, blijft hij in de grootste tegenspoeden en in de bitterste smart, trouw aan zijn God „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft”, zoo spreekt Job tegen zijn vrienden, die gekomen waren om hem te vertroosten. Zijn geloof werd niet beschaamd. Spoedig herstelde Job en later werd Job rijker dan hij ooit tevoren geweest was.

No. 49.

In Babel regeerde, na Nebukadnezar, koning Belsazar. Bij een groot feestmaal liet hij al de indertijd gestolen vaten uit den tempel te Jeruzalem, voorbrengen. Maar terzelfder ure kwamen er vingers van eens menschenhand, schrijvende op de kalk van den wand. Niemand kon verklaren wat er stond. Verstoord was de feestvreugde. Koning Belsazar sidderde.

Daniël, een der mannen, indertijd door koning Nebukadnezar weggevoerd naar Babel, werd geroepen. En hij las: „Mené Mené Tekèl Ufarsin. God heeft uw koninkrijk geteld en 'Hij heeft het voleind; Gij zijt in weegschalen gewogen en gij zijt te licht bevonden; uw koninkrijk is verdeeld en het is den Meden en Perzen gegeven.

In dienzelfden nacht drongen de vijanden de stad binnen en de koning met al zijn grooten werden omgebracht.

45.

Elia op den Karmel

1 Koningen 18 : 38

46.

Elia in de woestijn

1 Koningen 19 : 5

47.

De Joden, weeklagende in Babel

Psalm 137

48.

Jobs lijden en geduld

Job 2 : 8—13

No. 50.

Onder koning Darius van Medië werden 120 stadhouders aangesteld en daarover 3 vorsten, van wien Daniël de voornaamste was. Ja, de koning wilde hem zelfs, om zijn groote bekwaamheid, stellen over het geheele koninkrijk. Toen zochten zijn jaloersche vijanden hem ten val te brengen. Zij lieten den koning een bevel teekenen, dat niemand in 30 dagen iets mocht vragen, dan alleen aan den koning. Wie dit gebod overtrad, zou in een kuil met leeuwen geworpen worden.

Daniël stoorde zich niet aan dit bevel en hij knielde driemaal daags voor zijn God.

Daarop hadden zijn vijanden gerekend. Zij klaagden hem aan bij den koning, die nu, vol droefheid, Daniël in den kuil liet werpen. Maar toen den volgenden morgen bleek, dat zijn God hem bewaard had, werd hij spoedig uit den kuil verlost en koning Darius moest het uitroepen voor zijn volk: „Vreest den God van Daniël, want Hij is de levende God.”

Gods getrouwheid.

God sprak (men stell' op berg en rots
Zijn woord in eeuwig schrift;
En ieder, die dat schrift aanschouwt,
Die leze, wat Hij sprak:)

Eens wordt de sterkste rots vergruisd,
En 't hoogst gebergt' stort in;
Maar mijn genaverbond met u,
Oprechten! wankelt niet.

Elk leez' dit als het woord van God,
En neem' 't geloovig aan:
Want eeuwig en onwankelbaar
Is, wat Jehova spreekt.

Ja, Zijn verbond staat eeuwig vast,
Zoo staat geen berg, geen rots;
En toeft Hij al, Hij kent Zijn tijd,
Hij komt, Hij komt gewis!

Daniël 5 : 5

Daniël 6 : 16—23

